

Людмила ДРОБИШЕВА – педагог і поетка з міста Полтави. Народилася 12 березня 1970 року. Працює вчителем української мови й літератури в Полтавській гімназії № 9, заочно навчається на 1 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

“Пишу вірші з дитинства, – зізнається пані Людмила. – Переконана, що світ навколо нас неповторний, що навіть у буденному є часточка краси й поезії. Музика вітру й дощу, стогін заметілі, самотність нічної тиші та свіжість синього ранку, веселий передзвін дитячих голосів, шепіт колосків і шурхіт опалого листя під ногами – усе це складає розмаїту яскраву картину життя, яку хочеться змалювати мелодією слів”.

Уже вдруге на сторінках нашого альманаху з’являються вірші полтавки. Її прості й щирі слова йдуть просто від серця, відкриваючи таємниці душі.

В ПЕРЕДЧУТТІ...

В передчутті палкого надвечір’я,
Навшпиньки ставши на старий стіжок,
Зоря червоне вішає ганчір’я
На яблуні замріяний вершок.

Полежу трохи у землі на грудях,
З зорею разом пісню я складу
Й піду туди, куди не ходять люди,
Загубленою стежкою піду.

І заспіваю, й стане тиха-тиха
Моїм жаданням зрошена земля.
А людям здасться: кличе журавлиха
З далеких верст чужого журавля.

Як сонце догорить, він з неба злине
І каменем впаде мені до ніг.
Свою журавку він не зміг покинуть,
Та ж і мене забути теж не зміг.

Розкрояв груди він собі до крові
І зацілював, сказавши всі слова...
Нема в житті безкрилої любові,
Безгрішної любові не бува.

А люди... Люди! Ну чого вам треба?
Пора скоритись істині простій:
Любов земна сягає аж до неба,
Вона свята в гріховності своїй.

Хто не любив, тому збагнути важко,
Що треба в степ ходити без чобіт.
Не потопчіть волошки і ромашки,
На крила журавлям не наступіть.

Коли здригнеться волошкова вищість
І закричить інстинкт із небуття,
Не осудить оту святу врочистість
Народження кохання і життя.

2010 р.

ДОНІ

Прокинулась синім ранком...
Щаслива: живу для тебе,
Для тебе саджаю квіти
в своїм запізнілім саду...

Повіки троянд здригнулись,
Зронили солодкі роси
На вмиті шовкові трави,
Щоб сонце зіграло їх.

А роси – то діти зірки,
А хмари – сестри туманів,
Метелики – дивні квіти
І друзі веселих бджіл.

А трави – русалок коси,
Берези – біляві панни,
Коханки сивого вітру,
Володаря добрих змін...

Тепер я вже знаю точно:
Цей світ своїми руками
Господь сотворив для тебе,
Щоб чути дзвінкий твій сміх.

Я хочу, щоб ти, моя доню,
Завжди була вдячна долі,
Що чистим серпневим ранком
Прийшла в цей казковий світ.

2004 р.

МИНУЛОСЬ...

Минулось... Відгрімало, відгуло
І в ірій журавлями відшуміло...
Душа болить, і все ще ломить тіло,
Та вже надія прогляда несміло,
В намерзлу шибку дихає теплом.

Замовкло. Відсміялося услід
І відшепталось чорними плітками.
Вже очі не такі сумні у мами,
Вже спитьсся солов'їними ночами,
І часто сниться серед річки пліт.

Тріпоче серце на семи вітрах,
Червоними вітрилами напнулось.
І щось не розпізналось, не збагнулось...
Минулось, відійшло... Та не забулось,
Лоскоче мрії у бентежних снах.

2001 р.

ПРО БІЛИЙ СВІТ

На причілку стара абрикоса –
До землі в білім цвіті гілля,
Як матуся сивенька моя –
В довгій білій сорочці і боса...

І гудуть волохаті джмелі,
Як статечні господарі вранці,
І метелик на білій фіранці
Золотистий, як хліб на столі.

Біла хата сміється у світ,
Жартома настовбурчує стріху
І хова горобців (ім на втіху),
І кива перехожим: "Привіт!"

А лелеки в саду над селом
Розправляють свої білі крила,
Лиш краєчки у смуток вмочили:
Це щоб біле видніше було...

Я збагнула закон цей простий:
Все, що біле, – то чисте і світле.

Світ наш теж називається білим...
Це тому, що прекрасний такий.

2009 р.

СОН ІЗ ДИТИНСТВА

Примарилось мені:
Чийсь голос, як сопілка,
І місяць у вікні,
І в білім цвіті гілка,

І руки – береги,
І хвилі золотії
Гойдали-берегли
Мої дитячі мрії.

Наснилося мені:
У травах ноги босі,
І очі чарівні,
Й на довгих віях роси.

І вітер шепотів
Про щось своїм туманам.
А голос жебонів,
Тонким хитався станом.

Почулася мені
Та пісня знову й знову:
То мама в моїм сні
Воркоче колискову.

2001 р.

Я НЕ ПРОШУ...

Я не прошу ні згоди, ні любові,
Ні вірності на ніч чи на віки.
Нехай здаля повсюдно над тобою
Молитвою звучать мої рядки.

Ти їх не чуєш – ангели почують
І вбережуть твій сон від мук терпких,
А на твоїх устах хай заночує
Солодких яблук перестиглий гріх.

Я згодна бути вигнаною з раю,
З твого крила загубленим пером...
Але хрипить думок безсила згряя:
Ти – мій Адам, а я – твоє ребро.

Коли спіткнешся у шаленім герці
І гострий спис проткне твою броню,
Я – те ребро, що прямо проти серця, –
Калéну сталь собою зупиню.

2010 р.

